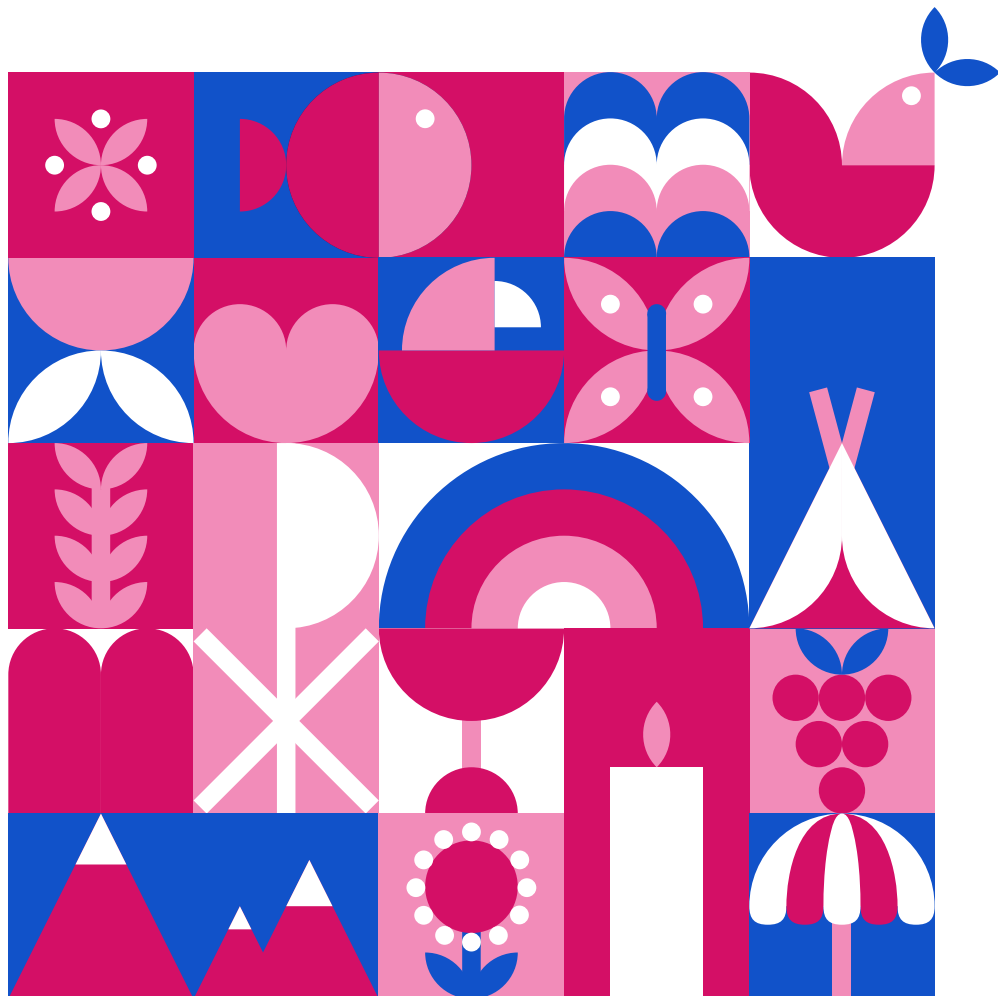

SETKÁVÁNÍ

List sborů Českobratrské církve evangelické
v Brně I a Brně II

Obsah

- 2 **BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: NA ČEM SKUTEČNĚ ZÁLEŽÍ?**
Tereza Halasová
- 5 **OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**
Jiří Popelář a Mariana Boudová
- 10 **BYLO**
STRUČNĚ Z BRNA I
- 11 **VÝLET NA KROCANINU**
Miriam Dobrovolná a Daniela Doušková
- 12 **MEZIČAS**
Jakub Slávik
- 12 **MLÁDEŽ V SILŮVKÁCH**
Jonáš Mácal
- 13 **POJĎME SPOLU — POSEDMÉ**
Jan Franců
- 17 **BASILEJSKÁ NÁVŠTĚVA V BRNĚ**
Václav Matoulek
- 20 **POTOPA V ČERVENÉM KOSTELE**
Jiří Květon
- 21 **NOC V ČERVENÉM KOSTELE**
Dušan Sedláček
- 22 **OSLAVA JEDNOHO SKVĚLÉHO ROZHODNUTÍ**
Benjamín Skála

- 26 **OKÉNKO K DĚTEM: MARIE RAFAJOVÁ**
Ondřej Macek a Iva Tůmová
- 27 **HISTORIE: 130 LET BETLÉMSKÉHO KOSTELA**
Václav Matoulek
- 33 **ŽILI MEZI NÁMI: Tajemná mecenáška**
Pokus o rekonstrukci životaběhu sestry Anny Havránkové
Marta Procházková
- 36 **SETKÁNÍ: TEN ŠUTR JE EBEN EZER**
Lenka Dobrovolná
- 42 **KALENDÁŘ**
- 43 **FOTOREPORTÁŽ Z KONFIRMACE**

Konfirmandi z Brna I, Brna II a Noslavi se svými faráři

Na čem skutečně záleží?

Píseň 403 Moudrost mi, Pane, dávej

A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhovořovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží.

Filipským 1,9—10a

Čas letních prázdnin, to je čas dovolených, čas pro rodinu, čas pro objevování nových míst a výzev, splnění si snů, ale i čas pro zastavení se a přemýšlení, co z toho, co dělám, má věčnou hodnotu. Možná že obyčejnou upřímnou radostí a naplněným životem již dávám věčný význam i hodnotu svému životu. Naplňuji věčné hodnoty již tím, jak přemýšlím, věřím, co uchovávám ve svém srdci? Možná ano, aniž o tom vím...

Rozpoznat, na čem skutečně záleží, a pak se toho i držet, to je vlastně celoživotní úkol. A v listě do Filippis apoštol Pavel uvádí svou modlitbu, aby se naše láska ještě víc a více rozhovořovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost, abychom rozpoznali, na čem záleží.

Objevovat, na čem skutečně záleží...

Až skoro jako klišé zní Pavlova odpověď, že na začátku musí být láska. Pavel nás učí, že na prvním místě je vztah — a teprve z něj roste poznání.

Lze to vyjádřit i bonmotem: „Křesťanství není etika, ale mystika.“ Pán Ježíš nepřišel s novými pravidly slušného chování, ale vede lidi ke vztahu s Bohem.

Největším přikázáním je milovat Boha a milovat bližního jako sebe sama. Těch 613 velmi konkrétních příkazů a zákazů, jak je židé z Bible vyčetli, jako by nechal padnout pod stůl.

Proto číňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou; ale podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní (Mt 23, 3). Pokud není ve skutcích patrné rozpoznání, na čem skutečně záleží, z plnění zákazů a příkazů se mohou stát jen prázdná gesta.

Jasně — jsou to dobré příkazy a zákazy. Ale když se člověk soustředí jen na seznam toho, co se smí a co se nesmí, snadno mu unikne, že to jsou jen jednotlivosti. Že to, o co se hraje, to klíčové je vztah s Bohem.

Tohle byla velká bolest židovství doby Pána Ježíše a Pán Ježíš ji často kritizuje jako pokrytectví. Jeho současníci měli spočtené kroky, které se smí udělat v sobotu, aby ji člověk nezneshvětil — ale byl v tom jen strach z trestu.

Ztratila se láska k Bohu.

Tak moc lpěli na obavách, aby snad nesnědli něco nečistého, že pitnou vodu lili přes cedník, protože by v ní mohl být nějaký komár, který se napil krve z nečistého živočicha!

Slepí vůdcové, cedíte komára, ale velblouda spolknete! volá ironicky Pán Ježíš (Mt 23,23n). Té nadsázce rozumíme — ulpíváte na podružnostech, detailech, a to hlavní přehlédnete. Přitom detaily by měly být jen vnějším vyjádřením onoho vnitřního vztahu.

Židé byli hrdí na to, že znají Boží vůli. Apoštol napsal do Říma (Ř 2,17): Ty se tedy nazýváš židem, spoléháš na zákon, chlubíš se Bohem a tím, že znáš jeho vůli a vyučován zákonem dovedeš rozpoznat, na čem záleží... Oni si opravdu mysleli, že vše vědí úplně přesně.

S Pánem Ježíšem ale vidíme: To není samo o sobě špatné, ale je to málo. Zoufale málo.

Apoštol Pavel touží po tom, aby křesťané uměli rozpoznat to, na čem záleží.

Za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost, abyste rozpoznali, na čem záleží... Doslova čteme, „abyste uměli posuzovat důležitější“. Tady nejde o váhání mezi dobrem a zlem — v tom bychom měli mít jasno. Tady jde o to, abychom odlišili dobré podružnosti — a nespokojili se s nimi. Dodržovat přikázání je dobré — ale porozumět jejich intenci, smyslu, jádru — je lepší. To „lepší“ — to je ta láska. Je to osobní vztah.

Protože mají filipští křesťané Pavla fakt rádi, pochopili, co v tu kterou chvíli potřebuje. Modlí se za něj, dávají mu peníze na misijní práci, poslali mu nějakého Epafrodita, aby mu byl k ruce, protože Pavel už nestíhal. Časem přijmou Pavlova spolupracovníka Timotea a postarají se

o něj. Jejich konkrétní pomoc je důsledkem rozpoznání, na čem záleží. Když je v základu jejich pomoci osobní vztah s Pavlem a jeho prací na Božím díle, roste i jejich vnímavost pro konkrétní potřeby. A Pavel je vděčný za ty velmi konkrétní projevy lásky.

Připravujeme se na prázdniny. Někteří chystají tábory pro děti: vytvářejí program dne, celotáborovou hru. Je toho hodně, co mají na starosti. Výsledkem bude hezký tábor, kde nám bude spolu dobře, a to je rozhodně dobré. A dobré může růst dál, přerůst ve velmi dobré a ve výborné, abychom rozpoznali to „lepší“, abychom rozpoznali, na čem záleží.

Abychom podle Ježíšova vzoru neupěli na splnění mechanických pravidel, ale našli vztah. Abychom ten tábor dělali ne proto, aby byl dobrý nebo že nás to baví, ale hlavně kvůli dětem, které na tábor pojedou. Jde nám o to, abychom se všichni skrze táborové aktivity potkali se svědectvím o Pánu Ježíši.

V tu chvíli se spíše ptáme ne na to, „co“ budu dělat, ale „proč“ to budu dělat. Jakou mám motivaci? Je jí láska?

Protože na ní skutečně záleží, ona je motorem větší vnímavosti, k rozpoznání toho, co dělat, abychom prospěli lidem kolem sebe.

Modlitba

Bože, náš milující Otče,

děkujeme Ti za dar tohoto času, za chvíle odpočinku, za prázdniny, které nás vedou k rodinám, novým místům a zážitkům. Pomož nám však zastavit se a přemýšlet o tom, co má skutečnou, věčnou hodnotu.

Děkujeme Ti, že nás učíš, že na prvním místě je vztah. Vztah k Tobě, vztah k bližnímu, vztah, který nás vede k poznání toho, co je opravdu důležité. Dej nám srdce, které nevyhledává jen mechanické plnění pravidel, ale hledá lásku ve všech našich činech.

Ukaž nám, jak milovat nejen slovy, ale i skutky, ať naše srdce rostou v lásce a moudrosti. Amen.

Píseň 687 Pán Bůh je láska, to z Písma víš

Tereza Halasová ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů Brno I

Na počátečním, dubnovém, ohlédnutí sestry farářky, bratra faráře a vlastně i celého staršovstva se hodně mluvilo o konfirmandech, dorostu a mládeži. Řekl bych veskrze pozitivně a s dobrým výhledem do budoucna. Kladně jsme hodnotili výstavu fotografií v Červeném kostele. Výroční sborové shromáždění jsme společně ocenili jako kultivované.

Sborový kalendář akcí je naplánován až do srpnového sborového Blažkova, podrobně jsme probrali pořad velikonočních bohoslužeb, zvláště pak ty na Pondělí velikonoční. Bratr Matoulek informoval o programu návštěvy z partnerského sboru v Basileji (1.—4. května) a také o přípravě Noci kostelů na 23. května.

Finanční komise informovala o postupu účtování přípravy investic (rekonstrukcí), které v nejbližších časech chystáme. Diskutovali jsme odpověď od Synodní rady na náš podnět týkající se posunutí výročního sborového shromáždění na pozdější termín, protože s podvojným účetnictvím je březnový termín příliš časný.

Rozhodli jsme také o tom, že krátká shrnutí z dění ve staršovstvu budou nejen čtvrtletně v Setkávání, ale také vždy po schůzi staršovstva ve Zprávách ze sboru. Nebudou zahrnuty do ohlášek. Na 12. června je ohlášená vizitace Seniorátního výboru, byli jsme seznámeni s rozsáhlým dotazníkem, který k tomuto účelu budeme vyplňovat.

Květnovou schůzi zahájila sestra Vrbková četbou z knihy Anselma Grüna o setkávání. Schválili jsme program schůze a probrali jsme minulé období. Akcí se na jaře urodilo dost a všechny je zařídit a uřídit je dost náročné. Podpořili jsme myšlenku, že v týdnu s velkou akcí můžeme omezit pravidelná setkání nebo se jejich organizace chopí náhradník. Potěšila nás zpráva o návštěvě bratra faráře Grubera na kavárničce. Naši faráři chválili také nové setkání Mezičas (tzv. postmládež).

Staršovstvo rozhodlo, že na velké svátky bude náš sbor sloužit pouze jedny bohoslužby. Podobně v neděli 8. června budou jen jedny bohoslužby, a to v Červeném kostele společně se sborem Brno II a bude to konfirmační shromáždění.

Celkem obšírně jsme se věnovali zhodnocení návštěvy basilejských. Vyslovili jsme velké poděkování všem, kteří se na přípravě a organizaci podíleli. Byl to velký kus práce! Další informace se týkaly přípravy Noci kostelů.

Vyslechli jsme zprávu o hospodaření a postupu prací oprav Zelené fary. Odhlasovali jsme koupi venkovních laviček do areálu Betlémského kostela. Také jsme hlasovali o umístění informační cedule o Kurtu Gödelovi. Nebylo schváleno.

Ve druhé části schůze jsme se věnovali vizitačnímu dotazníku. Probrali jsme některé sporné body a doplnili věci chybějící.

Jiří Popelář ■

Setkávání presbyterů Brno II

V minulém čísle jste četli, že staršovstvo pracuje na potřebných krocích, aby mohlo proběhnout sborové shromáždění k volbě Maroše Elperyna na místo prvního kazatele našeho sboru. Hledání faráře pro náš sbor ale bohužel nabralo jiný směr. V dubnu totiž došlo k neočekávané změně životní situace v rodině Elperynových. Marošova manželka Katarzyna utrpěla zranění ramene a není jasné, kdy bude schopna dokončit své studium ve Švýcarsku.

Maroš jsme opakovaně ujišťovali, že netrváme na jeho nástupu už toto září, jak bylo původně v plánu, a že jsme ochotni počkat klidně o rok déle. Nové okolnosti ale Elperynovy postavily do situace, kdy je pro ně velmi obtížné cokoliv dlouhodobě plánovat a zavazovat se ke službě v našem sboru. Nyní nám nejsou schopni slíbit, že by byli schopni nastoupit za půl roku, rok, či dokonce za delší dobu. Maroš si teď navíc bude muset hledat práci ve Švýcarsku, aby mohl být poblíž rodiny a zároveň aby jí zajistil stabilní příjem, a to se podle něj neslučuje s dalším jednáním s námi. Ještě v průběhu rozhovorů s Marošem jsme oslovili další dva kandidáty s nabídkou na místo druhého faráře, ale

k oběma nabídkám jsme obdrželi sice potěšené, ale zamítavé odpovědi. Hledání farářů pro náš sbor je nyní zase na začátku, znovu oslovujeme kandidáty s nabídkou na místo prvního kazatele. Snažíme v tom nepolevovat, již jsme odeslali tři další dopisy a s napětím očekáváme, jaké budou reakce. Případně máme v plánu ještě rozeslat další dopisy a asi i uveřejnit inzerát v časopisu Český bratr a na Evangnetu. Pokud byste k tomuto tématu měli ještě nějaké podněty, neváhejte se prosím obrátit na mě nebo na kurátorku Evu Kazdovou.

Náš sbor tedy bude fungovat bez faráře o něco déle, než jsme si v jednu chvíli mysleli. S tím souvisí i otázka administrace. Zatím se toho velmi statečně a srdečně ujala Iva Květonová, druhá faráčka sboru Brno I. Od ledna 2026 už to ale pravděpodobně převezme někdo jiný, protože první farář sboru Brno I Ondřej Macek bude mít na začátku dalšího kalendářního roku studijní volno, a Iva tedy bude už tak dost vytížená službou pro sbor Brno I. Dobrá zpráva ale je, že se nám (hlavně díky Evě Kazdové a Adamovi Gajdošovi) zatím celkem daří shánět kazatele nebo lektory k vedení bohoslužeb v Blahoslavově domě i v Tišnově.

Koncem května se konalo již tradiční (už to bylo podruhé!) setkání kurátorů, místokurátorů a farářů sborů Brno I a Brno II. Pro mě to bylo moc milé a užitečné setkání, protože toho s prvním sborem máme dost společného a výměna zkušeností při osobním setkání je příjemnější a rychlejší než přes e-mail. Letos nás navíc čeká společná konfirmační slavnost v Červeném kostele, takže jsme řešili nějaké organizační záležitosti s tím spojené. Dále jsme domlouvali termín pro společné grilování (pravděpodobně 14. září) a mluvili jsme také o konání společných bohoslužeb našich sborů v průběhu roku.

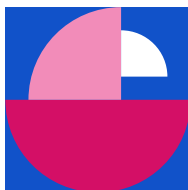
V rámci zlepšení hospodaření sboru jsme se rozhodli pro změnu bankovního účtu. Postupně přecházíme od České spořitelny k FIO bance. Tato změna přinese úsporu v řádu několika tisíc korun ročně a zároveň umožní výrazně flexibilnější využívání spořicíh produktů. Pro své platby tedy již využívejte pouze nový účet u FIO banky. Také se nám podařilo dořešit všechny záležitosti pro oficiální ustanovení tzv. sociálního fondu našeho sboru. Tento fond slouží k poskytnutí peněžní pomoci sociálně slabším členům našeho společenství, kteří se z různých důvodů ocitnou

ve složité finanční situaci. Počáteční vklad do sociálního fondu je složen z finančních prostředků křesťanské služby a také z výtěžku z bazaru po zůstalosti po sestře Anně Havránkové. Doplnkovým zdrojem fondu může být také řádně schválená a vyhlášená sbírka k tomuto účelu. Využití prostředků z fondu schvaluje staršovstvo, ale podnět k tomu může dát kdokoliv. Pokud by někdo chtěl o tuto pomoc zažádat ve zcela důvěrném režimu, může se obrátit na mě nebo na naši pastorační pracovníci Lenku Rafailovičovou.

V souvislosti s dědictvím po sestře Havránkové jsme se věnovali také vyklízení a plánování drobných oprav bytu ve Starém Lískovci. Moc děkujeme všem členům sboru, kteří nám s tím pomáhali, a hlavně Miloši Průdkovi, který si vyklízení bytu vzal na starost. Také jsme si sepsali a odsouhlasili podmínky pronájmu bytu. V ideálním případě bude připraven k pronájmu už na konci léta. Dále jsme přehodnotili rekonstrukci bytu určeného pro prvního kazatele. Během léta bychom chtěli zrealizovat jen výměnu kotle a rekonstrukci koupelny a od září byt pronajmout studentům. S případnou výměnou kuchyně počkáme, až bude jasnější, kdo u nás bude farářovat.

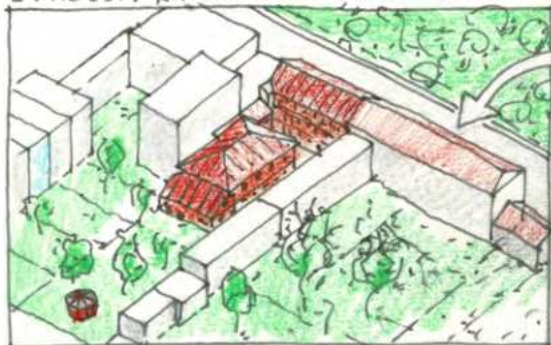
Pokud by vás zajímalo podrobněji, co na staršovstvu projednáváme, nebo pokud byste měli nějaký podnět k řešení, neváhejte se na nás obrátit buď osobně, nebo přes e-mail (starsovstvo-posta@blahoslavak.cz nebo mariana.boudova@blahoslavak.cz). Já osobně budu ráda za jakoukoliv odezvu na práci staršovstva nebo třeba na tento článek. Zajímalo by mě, jestli to někdo čte a jestli se k vám dostávají včas informace, které potřebujete.

Mariana Boudová ■

OBRÁZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 10. "MRAKODRAP"

BUDOVY NEJSOU PRO EVANGELICKÉ SBORY VŽDY JEN KRESLÍ: PETR!
ZDROJEM RADOSTI. OBČAS PŘINÁŠEJÍ I PŘEKVAPENÍ PÍŠE: ŽIVOT

SBOR BRNO II. PŮSOBÍ V IDYLLICKÉM PROSTŘEDÍ U LUŽÁNEK.....

... JENŽE, MÁ SOUSEDA, KTERÝ BY TO CHTĚL IROCHU SVE TO - VEJŠÍ...

... A TAK PŘIŠEL S PLÁNEM: POSTAVIT MRAKODRAP!

ARCHITEKTI SPLNILI ZÁDÁNÍ, ZŮSTALY JENOM DROBNÉ POCHYBNOSTI

..ALE TY SE DÁVÍ VĚDYCKY PŘEKONAT

A TAK VZNIKLA VÝŠKOVÁ STUDIE A CESTA KE STAVEBNÍMU POVOLENÍ BYLA OTEVŘENA

CHCETE SE DOZVĚDĚT, JESTLI SE MRAKODRAP POSTAVÍ? ČTĚTE SETKÁVÁNÍ!

Stručně z Brna I

Konfirmandi upekli a draze prodali sušenky — výdělek šel na poštovní sbírku Diakonie ČCE.

V Červeném kostele visely několik týdnů fotky Jana Jirkovského z českých věznic. Teď jsou v něm obrazy Doroty Zlatohlávkové.

Sborové shromáždění mj. souhlasilo s realizací proměny interiéru Betlémského kostela podle návrhu Marie Weiss.

Na dubnovém Čtvrtku! vyprávěla Radka Müllerová o tom, jak ji málem sežral krokodýl.

O Velikonocích byl pokřtěn Pavel Štěpán, historik a také zaměstnanec Muzea romské kultury. O své práci i o různých společenských stereotypch a předsudcích mluvil také na květnovém Čtvrtku!

13. května proběhl další „pokus“ otevřít veřejnosti více i náš kostel v Rychmanově. Po bohoslužbách měla koncert místní hudební skupina Tónika.

Na květnovou Kavárničku dorazil náš bývalý farář Jiří Gruber a účast byla rekordní.

Na Zelené faře začala rozsáhlá rekonstrukce v prostorách Evangelické akademie. Zároveň tam probíhá příprava prostor, do kterých se v září nastěhuje EGY.

Také začala svatební sezona.

Hudební nešpory již nepořádáme, ale spolupřáteli jsme 18. května provedení díla sicilského autora Michelangela Falvettiho o velké potopě v podání Castello in Aria a hostů. A také vystoupení polského varhaníka Wiktora Lyjaka 1. června.

25. května šla nedělníka na výlet.

Noc kostelů 23. května otevřel Cyrilometodějský komorní orchestr, zpívala Primavera a sbor ZUŠ Židlochovice, barokní hudbu provozovaly studentky JAMU v uskupení Dionaea ludens a rodina Bébarových pod názvem Hoboj, flauto dolce a varhany. Došlo dva a půl tisíce lidí.

Pokřtěna byla Amálka J. a Karel D.

A káže se na příběhy o Elišovi. ■

Výlet na Krocaninu

Ráno 27. dubna jsme jeli vlakem docela krátkou cestu do Tišnova na bohoslužby, které vedla Tereza Halasová.

Po bohoslužbách nás čekalo menší občerstvení, při kterém jsme si mohli povídat i s lidmi z Tišnova. Po občerstvení jsme vyrazili na výlet na Klucaninu (Miriam jí říká Krocanina). Tentokrát se nás na něj vydalo méně než před dvěma lety na Květnici. Šli jsme lesem směrem k rozhledně. Tam jsme si dali oběd, který jsme si přinesli z domu. Na rozhledně byl nádherný výhled. Taky jsme se u ní pak vyfotili. Dva nejmenovaní lidé však na fotce nejsou, protože byli ještě na rozhledně.

Po obědě jsme se vydali všichni na vlak (měli jsme jít do pivovaru, ale tam se nakonec nešlo). Vlak jsme taktak stihli.

Cesta zpátky se zdála být ještě kratší než cesta tam. Ve vlaku měli někteří problémy s koupením lístku, ale nakonec se to podařilo.

Výlet byl moc hezký a taky jsme si ho užili.

Miriam Dobrovolná a Daniela Doušková ■

Účastníci krocaninovského výletu bez oněch dvou, kteří se zdrželi nahoře

Mezičas

Koncem května jsme se na Zelené faře začali scházet k rozhovoru, přemýšlení a společenství nad Biblí. Setkání jsme nazvali Mezičas. Četli jsme o Abramově vykročení do neznáma i pohoštění cizinců. Bavili jsme se o nejistotě, naději, odvaze, dávání, pohostinnosti. Budeme rádi, když se k nám přidáte. Každé dva týdny v úterý od 18 hodin. Pro mladé do 35 let.

Jakub Slávik ■

Mládež v Silůvkách

Mé očekávání a představy o školce mládeže na téma Svý kroky rozezpívej, mé první školce a zároveň jedné z prvních akcí mládeže, které jsem se zúčastnil, byly asi takové: těšil jsem se na příjemný a otevřený kolektiv, který jsem částečně znal z Bloku expertů, a na dobře připravený program, měl jsem obavy z velkého počtu lidí. Očekával jsem zpěv. Dostalo se mi toho všeho a k tomu ještě několika příjemností: krásného kostela a zahrady, kde jsme trávili* y většinu času, dobrého počasí a jídla, zajímavých a zábavných programových bloků, včetně těch, kdy jsme si sami* y mohli* y z nabídky zvolit program, kterého se zúčastníme, a taky hezkého pocitu z večerního ztišení, které jsem si na žádost organizátorstva připravil. Díky přesvědčení, že jej přináším do přijímajícího prostředí, se mi dobře podařilo vyrovnat se se strachem z mluvení (tedy malého odhalení se) před vesměs málo známými lidmi.

Momenty: stín pod velikým stromem na zahradě, Vendy na stromě, sezení a povídání pod stromem. Fenka Kessy mezi lavicemi na zahradě, mezi lavicemi v kostele, před kostelem, všude. Společné dovidání se, povídání a přemýšlení o Dietrichu Bonhoefferovi a jeho pochybnostech prostoupených velkou silou víry. Trochu nepostižitelně nevkusné obrazy na úradě, kde jsme spali* y, postižitelně nevkusný interiér silůvské

hospody, kde jsme se najedli*y, silůvský klid, kterým jsme chodili*y. Večerní povídání v čajovně a příjemná únava. Bylo mi příjemně a pojeďu zas.

Jonáš Mácal ■

Pojďme spolu — posedmé

V sobotu 10. května 2025 se konala z podzimu odložená již sedmá eku-
menická pouť. Připomeňme si krátce poutě předchozí. Těch minulých
šest vytvořilo okruh jihovýchodně od Brna, tedy v oblasti, která byla až
do roku 1945 velmi pestrá národnostně a která je konfesně leckdy pes-
trá dodnes. Po staré hranici mezi německy a česky mluvící Moravou
vedla jak první pouť (14. října 2017) z Brna do Nosislavi, tak i pouť
druhá (6. dubna 2019) z Nosislavi do Hustopečí. Třetí pouť vedla (3. říj-
na 2020) z Hustopečí už do oblasti tradičně české: do Klobouk u Brna,
čtvrtá pouť (2. října 2021) z Klobouk do Žarošic, pátá (23. dubna 2022)
ze Žarošic do Slavkova u Brna. Šestá pouť (22. dubna 2023) se vracela
na západ k Brnu: ze Slavkova přes Křenovice, Mohylu míru a Sokolnice
jsme došli do Tuřan.

Letošní, sedmá pouť zamířila na sever od Brna, tedy do oblasti
zdánlivě méně pestré, tradičně české a katolické, ale přesto při-
pomínala, že v minulosti vypadal konfesní obraz jinak. Vlakem jsme
dojeli do Adamova a v 9 hodin nás v kostele svaté Barbory uvítala ing.
Ludmila Pokorná. Poutě zahájil Mons. Jan Peňáz z Matice velehradské
a po něm Petr Peňáz z ČCE, který připomněl školní výlet brněnské
evangelické školy v říjnu 1799, který vedl týmiž místy. Novogotický
kostel z červených cihel v úzkém údolí Svitavy postavil kníže Alois II.
z Lichtenštejna v letech 1855—1857 podle návrhu vídeňského archi-
tekta Josefa Hiesera pro pracovníky místních hutí. Kostel je slavný
svým bočním oltářem: vrcholné dílo pozdní gotiky z let 1516—1525
bylo vytvořeno pro kostel cisterciáckého kláštera v dolnorakouském
Zwettlu, nese proto jméno Světelský oltář. Je z lipového dřeva, jeho
dochovaná část je přes sedm metrů vysoká a obsahuje 59 postav.

Detail Světelského oltáře

Alois II. z Lichtenštejna koupil oltář v době, kdy nebyl světelský opat schopen uhradit restaurování. V roce 2010 byl oltář prohlášen za národní kulturní památku.

Z Adamova jsme podešli železnici a mírně stoupavou žlutou značkou do Vranova. Prohlédli jsme si raně barokní chrám Narození Panny Marie. V přilehlém klášteře paulánů byla pro nás přichystaná káva a zákusky. Po zvonkohře nás Petr Peňáz v klášterní zahradě seznámil s historií rodu Lichtenštejnů: ve 13. století spolupracovali s Přemyslovci, v 16. století stáli na straně reformace. Karel I. z Lichtenštejna studoval s Karlem starším ze Žerotína na prestižní ivančické koleji Jednoty bratrské. V 90. letech Karel a jeho bratr Maxmilián získali sňatkem se sestrami Černoorskými z Boskovic rozsáhlé pozořické panství včetně Adamova a Vranova. Poté bratři z Lichtenštejna přešli i s manželkami na katolickou stranu: Karel předsedal soudu, který skončil popravami na Staroměstském náměstí, a Maxmilián roku 1621 začal stavbu reprezentačního poutního chrámu ve Vranově. V kryptě

kostela zřídili rodovou hrobku a roku 1633 pozvali do Vranova burgundské paulány. V letech 1699—1712 zakoupil Jan Adam z Lichtenštejna dvě bezvýznamná panství v okolí Vaduzu, která ležela mimo dědičné habsburské země, a získal tím pro sebe a své nástupce formálně postavení evropských suverénů. Když Josef II. paulánský klášter ve Vranově zrušil, přestavěli Lichtenštejnové hrobku do dnešní empírové podoby, včetně reprezentačního portálu, před nímž jsme postáli.

Naše další putování vedlo lesem po zelené značce do Svaté Kateřiny. Po zastávce u kříže, kde bývalo provizorní pohřebiště v době morové epidemie, jsme došli k malému gotickému kostelíku sv. Kateřiny. Jednoduchá kamenná stavba na skalním útesu nad obcí bývá datována podle dochovaného nápisu na stěně do roku 1469, ale může být starší; v 17. a 18. století bývala známým kostelem poutním. Potom jsme se zastavili ještě na novém lesním hřbitově, založeném v roce 1952, a následně jsme stoupali po zelené značce do Hořic.

Po krátkém odpočinku nás čekal sestup po modré značce do Blanska k farnímu kostelu sv. Martina, o jehož založení se už roku 1136 pokoušel biskup Jindřich Zdík. Uvítala nás Eva Nečasová, emeritní ředitelka muzea. Také Blansko prošlo složitou historií: v 11. a 12. století bylo předmětem svárů mezi přemyslovskými knížaty, poté bylo zbožím biskupským, následně mělo luterské pány, v době pobělohorské byli jeho známými vlastníky Lvové z Rožmitálu, hrabata z Gellhornu a od 18. století pak starohrabata ze Salm-Reifferscheidtu, jimž Blansko vděčí za rozkvět hutního průmyslu. Osvícenská starohrabata měla mimořádný vliv u habsburského dvora a byla v těsném kontaktu také s brněnským tolerančním sborem: v jejich službách působila řada slavných evangelíků, mimo jiné ředitel brněnské evangelické školy Christian André. Blansko zviditelnily i výzkumy Moravského krasu a neolitické kultury z jeskyně Býčí skála, zmiňme Karla Absolona.

Za první republiky se průmyslová výroba v Blansku stala součástí podniku Českomoravská Kolben-Daněk. Řada rodin se v dělnickém městě hnutím Pryč od Říma stávala bezkonfesijními, stoupenci nekatolických církví tvořili pouze malé skupiny. Vznikla však kazatelská

stanice brněnského sboru ČCE a sbor Církve československé (dnes CČSH).

V poslední poutní zastávce nás očekával Martin Kopecký, farář sboru CČSH. Dřevěný pozdně gotický kostelík svaté Paraskevvy z přelomu 16. a 17. století si za dramatických okolností vybudovali pravoslavní věřící v Nižním Selišti u Chustu, na panství evangelické rodiny Kúnů. Tato rodina dala pak po Tolerančním patentu Moravě řadu kazatelů. Kostel roku 1936 zakoupil blanenský sbor Církve československé a dal ho převést z Podkarpatské Rusi na Moravu. Dozvěděli jsme se o složité historii pravoslavních věřících, kterým evangeličtí páni Sedmihradská pomáhali udržet si víru otců proti tlaku na unii s Římem prostřednictvím církve řeckokatolické. V nepříteli vzdáleném Blatném Potoce pracoval v letech 1650—1654 J. A. Komenský, který pro knížata Rákóczi krátce po dokončení kostela sv. Paraskevvy pedagogicky reformoval evangelické gymnázium. Boj mezi pravoslavím a řeckým katolictvím na Podkarpatské Rusi znovu vzplál ve 20. století a zkomplikoval i úsilí československé církve o získání kostela.

Pouť ukončilo pohoštění sekanou s chlebem, zákusky a kávou na faře, před půl osmou už jsme seděli ve vlaku do Brna. Trasu 16 km většinou lesem zdolalo více než padesát účastníků za chladného a většinou slunečného počasí.

Díky za přípravu a vedení ekumenických poutí patří zejména Janu Peňázovi, Petru Peňázovi, manželům Vladíkovým i bývalému seniorovi ČCE Jiřímu Gruberovi, který se k lítosti všech nemohl tentokrát ze zdravotních důvodů poutě zúčastnit. Díky také všem místním, kteří nám umožnili podívat se do míst nesnadno přístupných.

Pro potřeby pouti Petr Peňáz připravil a účastníkům rozdával ekumenický kancionál, podle kterého jsme zpívali, a také několikastránkové brožurky s informacemi o historii míst všech zastavení poutě. Všechny tyto materiály jsou k dispozici on-line <https://www.pojdme-spolu.cz/pojdme.html>.

Těšíme se na další, již osmou, ekumenickou pouť v příštím roce.

Podle rozdáváných materiálů a s pomocí Petra Peňáze sepsal

Jan Franců ■

Basilejská návštěva v Brně

S francouzským reformovaným sborem v Basileji se setkáváme od roku 1991, kdy do Brna zavítala čtyřčlenná delegace basilejského sboru, aby ze své iniciativy navázala přátelské vztahy s naším sborem. Z této návštěvy se vytvořilo pouto silnější, než kdo tehdy čekal, a od té doby se pravidelně navštěvujeme (do doby covidu každý rok, covid vynutil krátké přerušování) střídavě v Brně a v Basileji. Prvotním impulzem pro oslovení sboru naší církve ČCE byly, dle slov Basilejských, podobné historické zkušenosti obou církví s pronásledováním za svou víru, které bylo postupně zmírněno nebo až odstraněno na straně basilejské vydáním Ediktu nantského (1598; později, 1685, byl zrušen a poté byla jeho platnost v roce 1787 obnovena Ediktem z Versailles) a na straně naší vydáním Tolerančního a Císařského patentu (1781 a 1861). Možná i tyto historické paralely nás postupně při rozhovorech a sdělování si poznatků a zkušeností ze současného života obou sborů natolik sblížily, že se ze vztahu vypadajícího navenek formálně (počátkem 90. let bylo z iniciativy ze zahraničí navázáno hodně kontaktů mezi našimi a zahraničními sbory) vytvořilo silnější pouto nejen mezi oběma sbory, ale také mezi jednotlivci. Vzájemným kontaktům velmi přál profesor Lochman, který se pravidelně účastnil setkání při našich návštěvách v Basileji. Byl naším cenným průvodcem basilejským prostředím a jako emeritní rektor basilejské univerzity, kterému byla svěřena péče o část univerzitního archivu, nám několikrát umožnil zhlédnout originální materiály týkající se české historie (mezi jinými třeba tisky podepsané Janem Amosem Komenským). Po covidu jsme se potkali v roce 2023 v Basileji a letos přijeli Basilejští k nám.

Setkání s francouzským reformovaným sborem z Basileje proběhlo od čtvrtka 1. května do neděle 4. května u nás v Brně. Z Basileje přijela 21členná skupina (dvě děti, čtyři konfirmandi, jedna mládežnice, čtrnáct dospělých). Přijeli ve dvou skupinách, obě jsme přivítali na nádraží. První skupina s námi společně poobědvala na faře, druhá se rozjela přímo k ubytování. V pátek jsme připravili celodenní výlety, také sborový

zájezd autobusem (památník Bible kralické v Kralicích, toleranční sbor v Miroslavi, Slovanská epopej v Moravském Krumlově) a výlet mládeže na Vysočinu (sbor v Prosetíně, památník holokaustu Romů a Sintů v Hodoníně). Plně obsazeného autobusového zájezdu se zúčastnilo patnáct Basilejských (ve věku 1 až 90 let) a 31 členů našeho sboru (ve věku 1 až 85 let), program oživoval vzpomínky na historii našich i švýcarských protestantů (bratrská a basilejská tiskárna a působení Jana Blahoslava v ní a poté předání svých zkušeností z Basileje bratrské tiskárně, Toleranční patent — Edikt nantský a Edikt z Versailles, toleranční sbor v Miroslavi, plátna Alfonse Muchy vykreslující i osudy českých protestantů a bratrské tiskárny).

V sobotu dopoledne jsme provedli hosty po městě a s některými individuálně navštívili Janáčkovu muzeum a zahrady vil v Černých Polích. Oběd byl pro všechny společný v restauraci Padagali, stejně jako odpolední prohlídka vodojemů na Žlutém kopci. Zpět na faru se šlo pěšky přes Špilberk. V podvečer jsme se sešli na Zelené faře ke společnému, hojně navštívenému setkání (50—60 osob), které bylo zahájeno pobožností připravenou a vedenou Ivou Květonovou. Basilejský farář Michel Cornuz nás pozdravil za celý basilejský sbor, předal svíci, která má

Čeští a basilejští výletníci na prosetínských lukách

symbolizovat spojení křesťanských sborů, a vyslovil příslib předání finanční částky, která bude vybrána ve sbírce v Basileji (pro nás na podporu diakonické práce). Následovala večeře formou švédských stolů a poté seznámení s činnostmi obou sborů. Za nás prezentoval Ondřej Macek, za basilejský sbor Evelyn Zinstag. Celý večer byl zaplněn živými osobními rozhovory, na závěr Václav Matoulek připomenul historii vzájemných setkávání obrázky a krátkým komentářem z průběhu všech dosud uskutečněných setkání v posledních 34 letech — bylo sledováno se zájmem zejména těch, kteří se na fotografiích poznávali. Poté se ještě Michel Cornuz s námi osobně rozloučil s tím, že za dva měsíce odchází do důchodu, takže se jedná o jeho poslední návštěvu Brna v pozici aktivního basilejského faráře. A pozval náš sbor k návštěvě Basileje příští rok.

V neděli brzy ráno museli mládežníci již odjet, takže se nemohli zúčastnit společných bohoslužeb v Červeném kostele, které vedli faráři Michel Cornuz a Ondřej Macek. Jak je letitým zvykem, kázal host našeho sboru, tedy Michel Cornuz. Navzdory dlouhému víkendů a změny začátku bohoslužeb byl kostel průměrně zaplněný (106 přítomných a 147 zhlédnutí na internetu v pondělí ráno, na dopředu ohlášenou změnu času konání bohoslužeb nedokázalo zareagovat cca 20 lidí). Po krátkém občerstvení a četných osobních loučeních jsme Basilejské doprovodili na nádraží, kde jsme se s nimi definitivně rozloučili s přáním dobré cesty zpět.

Je potřeba zmínit, že pro zajištění přípravy a průběhu setkání bylo aktivně zapojeno hodně lidí, zejména stran zajištění ubytování a stravy při společných setkáních. Křesťanská služba byla po celou dobu v pohotovosti, chystala čtvrteční oběd, páteční mobilní občerstvení pro padesát lidí, sobotní večeři včetně balíčků občerstvení na cestu, Miloš Bělehrad tlumočil vždy, když bylo potřeba, faráři pečlivě připravili sobotní pobožnost a nedělní bohoslužby.

Po dlouhé době byli aktivní součástí setkání i mládežníci (v 90. letech byla snaha mládež zapojit, což se dařilo nejen při oficiálních setkáních, ale i účastí naší mládeže na zimních lyžařských a letních tábornických akcích pořádaných švýcarskou stranou a taky účastí dvou basilejských rodin tábora na Blažkově v r. 1999).

Zbývá dodat, že takové hezké chvíle jsou plodem 34letého pečlivého pěstování upřímných vztahů (nejen při společných setkáních), že šlo o setkání celých sborů, které díky velkému počtu zúčastněných těžko mohlo v každém okamžiku probíhat společně, že za tu dlouhou dobu 34 let už mezi námi není mnoho lidí, se kterými jsme se mohli pravidelně potkávat, že bychom si přáli, aby se sborové i osobní kontakty stále rozšiřovaly a předávaly dál. A že si skrytě přejeme, aby se mládež chopila příkladu starších, na vzájemné dlouholeté vztahy naplněné přátelstvím, vděčností a pocitem sounáležitosti navazovala a prohlubovala je tak, aby je „po dalších cca 34 letech“ mohla nabídnout a pomoci předat nové mládeži.

Václav Matoulek ■

Potopa v Červeném kostele

18. května zazněla v Brně česká novodobá premiéra oratoria *Il Diluvio Universale* (Všeobecná potopa) italského barokního skladatele Michelangela Falvettiho (1642—1692). Skladbu vyhledal a nastudoval neobyčejný hudebník Vít Bébar.

K nastudování této skladby, ve které se mísí duchovní i divadelní charakter, si pozval hudebníky a zpěváky, kteří ctí barokní styl a umí ho vzorově interpretovat. Citát z programu nás uvede do známého starozákonního příběhu: „Nejprve se na pódiu představí Božská spravedlnost, která pro hříšné lidstvo požaduje trest a pověří zemské živly, aby se ujaly díla zkázy. Noe je poučen Bohem o důvodech tvrdého potrestání lidstva, seznámen s blízcími se dramatickými událostmi a s manželkou Rad se připravují k vyplutí na arše. Po ničivé záplavě se objeví triumfující Smrt a křehká Lidská přirozenost. Bůh se nakonec usmíří, což symbolizují duha a olivová ratolest.“

Vít Bébar pozval ke spolupráci výborné zpěváky jak sólové, tak sborové. Představitelé rolí Božská spravedlnost, Smrt — J. Vantuchová, Rad, Voda — T. Zimková, Noe — J. Herzan, Bůh — J. M. Procházka, Vzduch — V. Kladivová, Oheň — V. Richter, Země — J. Faltýnek, Lidská přirozenost — Š. Neprašová zaujali svým strhujícím a přesvědčivým

přednesem. Jejich pohyb po scéně v symbolických převlecích i zpěv z horní kruchty byly působivé. Posluchač byl cele vtažen do děje i díky projekci textu na čelní stěně kostela. Z koncertu jsme odcházeli s hlubokým zážitkem a nadšením.

Instrumentální soubor Castello in Aria je znám svým zaujetím pro starou hudbu a dobové nástroje, které také neslycháme často. Jejich výkon je již tradičně kvalitní, je z něj patrná velká znalost barokní hudby. Zdůrazňuji také osobnost dirigenta večera Víta Bébara, který vše skvěle zorganizoval a nastudoval. Hudbu i zpěv o potopě vhodně doplnilo kázání pana faráře Ondřeje Macka. Děkuje.

Jiří Květon ■

Noc v Červeném kostele

Letošní Noc kostelů byla v několika směrech odlišná od těch minulých.

Poprvé za celou historii se jí nezúčastnil Vašek Matoulek. Služby kolem Noci kostelů sice zorganizoval stejně perfektně jako v minulých letech, ale zdravotní indispozice mu nedovolila se této akce zúčastnit osobně.

Poprvé jsme měli program ze samých hudebních vystoupení. Slyšeli jsme jak hudbu komorní, tak sborovou. Zazněly varhany i stará hudba. Zahráli a zazpívali nám: Cyrilometodějský komorní orchestr, Primavera a sbor ZUŠ Židlochovice, soubor Dionaea ludens, Vít, Amálka a Markéta Bébarovi a Alžběta Hlavicová. Kostel byl vyzdoben obrazy Doroty Zlatohlávkové.

Poprvé nebylo potřeba připravovat žádné praktikáblý, odsouvat kříž, připravovat promítání. Stačilo jen odsunutí stolu Páně na začátku večera a jeho vrácení po skončení akce, odnesení zpěvníků do sakristie a naopak přinesení knih pro rozebrání, rozmístění směrovek, rozvěšení obrazů výstavy. Bylo také potřeba se postarat o občerstvení hudebníků na Zelené faře.

A také se mi zdálo, že poprvé převládali návštěvníci, kteří si přišli posedět a vyslechnout hudbu, nad těmi, kteří jen kostel procházejí

a hned odejdou. V každé chvíli sedělo v kostele mnoho lidí, kteří si užívali krásné hudby nebo se těšili na to, co bude následovat.

Závěr této noci patřil Ondřeji Mackovi, který se s lidmi v kostele rozloučil požehnáním. A velmi mne překvapilo, že při něm všichni v kostele vstali. A ne až podle toho, že vstali ti ostatní.

Všem, kteří tuto akci připravovali či se podíleli na jejím průběhu, patří velké poděkování.

Dušan Sedláček ■

Oslava jednoho skvělého rozhodnutí

Svátek Nanebevstoupení Páně ve čtvrtek 29. května 2025 měl v brněnském prvním sboru slavnostní nádech. Před 130 lety, také na svátek Nanebevstoupení dne 23. května 1895, byl totiž otevřen čerstvě dostavěný Betlémský kostel. Výročí se odrazilo nejen v kázání Ivy Květonové o chlebu a domě, ve kterém zmínila i současné diskuse o budoucnosti kostela i jeho spoluužívání Církví bratrskou, ale i ve výběru písní: shromáždění zpívalo ty stejné jako před 130 lety — Aj, jak jsou milí tvoji příbytkové, Přišli jsme, ó Ježíši a Král věčný nás požehnej. Slavnostní vyznění bohoslužeb podtrhly Biblické písně Antonína Dvořáka v podání Simeona Hány s doprovodem Stanislava Hellera. Bratr Václav Matoulek vystoupil s obdivuhodně precizním líčením toho, jak v roce 1895 probíhal první den Betlémského kostela, vyčteným z dobových evangelických časopisů. Shromáždění se při popisu událostí toho dne několikrát zasmálo, bylo přeci jen znát, že bratři zakladatelé kostela byli současníky Járy Cimrmana.

Po slavnostních bohoslužbách pokračoval program prvním ročníkem festivalu Malý Prater v prostoru kolem kostela a v podobném duchu, v jakém proběhl už loňský, tedy nultý ročník (viz Setkávání 3/2024, s. 18—19). Jen návštěvníků bylo letos znatelně víc a nápoje zajišťovali

Autor článku fotí kapelu Ležíš, za ním je množství posluchačů.

profesionálové (ale pivo hned došlo). Nejprve hrála skupina Ležíš složená z mladých lidí z Blahoslavova domu. Došlo i na několik úplně nových písniček a výskání fanynek v první řadě, ze kterých se vyklubaly studentky, které přišly podpořit svou profesorku, toho času flétnistku kapely. Jako druhá pak vystoupila skupina Lumiére interiére s Emou a Matějem Přikrylovými. Ta již ztemnělý trávník před farou (který byl stále zaplněn posluchači) až do policejní desáté hodiny zásobila hity jako Beggin', Crazy Little Thing Called Love nebo Pumped Up Kicks.

Počasí se předpovídalo všelijaké, ale nakonec bylo krásně a po setmění byla i možnost se zahřát u ohně. Spojení hudebního festivalu s výročím kostela a svátkem Nanebevstoupení Páně se ukázalo jako dobrý způsob, jak propojit bohoslužby v interiéru s open-air koncerty, těšit se z mnoha setkání a při tom mezi řečí dosvědčit, že když si naši předkové vybrali pro stavbu kostela pozemek s restaurací Malý Prater na svahu Špilberku, vskutku nešlápli vedle. Díky Bohu za to všechno dobré, co se tu od té doby událo.

Benjamín Skála ■

MARIE RAFAJOVA!
29. 11. 1896 Bruno-Kr. Pok
- 11. 7. 1978 Bratislava

- o protestantská diakonka
- o básnička, spisovatelka
- novinářka, překladatelka
(ang., něm., slov., švéd.)
- o dvěřitelka titulu Spravedlivý
mezi národy udeřovného
systém Izrael

Růže

Obláček v slunci jako zlatý šperk
na něm visel. V tiché chvíli ranní
po ostrém štěrku jdeme na Špilberk
a po Špilberku dolů na „kazání“.

„Po špičkách, s bázní, prstík na ústa,
šeptá hlas drahý – „toto je dům Boží!“
V nebeskou předsň chrám se rozrůstá. –
Snad na mne Pán Bůh ruku nepoloží?

Nevyvolá mé jméno od varhan?
Od svého stolu na mne nepoví „to“?
Bude zde každý za zlé pokárán?
Ach, Pane Bože, jak mi toho líto.

Paprsek žlutě prokresloval skla.
A jak vklouzl v nechápavá slova,
z kazatelny se náhle zableskla
dobrota, něha, krása Ježíšova.

Slyš, Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim.“
V předsíní nebe dech se štěstím újí –
Dětská tam víra slyší? „Odpouštím.“
Na ostrí nože On položil růži.

STARÁ TURA 1925

OBDIVUJÍ
VAŠE KNÍHY
A VAŠÍ PRÁCI
A VAŠÍ POTŘEBNOSTI.

II. SVĚTOVÁ VÁLKA

SESTRO, CO S TĚMTO
ŽIDOVSKÝMI
DĚTMI?

UKRYJEME
JE VE STAROBINECI.
TAM JE SNAD
HLEDAT
NEBUDOV.

ZŮSTAŇ MI
POMŮŽES MI
V PŘEDKCI
V ČASOPISU
V ČERVENICI.

MARIA KRISTINA
& ROYOVY

HEMOCNICE
BIELÝCH HÍŠŤ

DOMOV
BIELÝCH HÍŠŤ

STAROBINEC

ČALČOPKA

SINOTČINEC 1936

CHCI ABY
JSI PO MĚ
VEDENÍ VŠECH
ÚSTAVŮ
PŘEVZALA.

UJISTŤ MI S
GNADICE FERNI
ŽE TMO HISTNOST
ZŮSTANE
NETKUTNÁ

NEVÍM O TOM,
ŽE BY PESSOŠKL
MEL ZAKAZANO
PODIT
DĚTI.

TO DEJ!
CO DÍTĚ NENÍ
TO PŘEČKY
KONEČNĚ
ÚSTAV!

TUTO
KNÍHU
MI ČETLA
MAMINKA

SPRAVEDLIVÍ
MEZI
NARODY

Marie Rafajová

Narodila jsem se 29. listopadu 1896 v Králově Poli. Hodně ráda jsem lezla na jabloň u našeho domu. Jednou jsem z ní spadla tak blbě, že jsem si poranila páteř. Ležela jsem dlouhé měsíce, ale jen co jsem mohla ven, tak už jsem zase byla v koruně stromu. Chodila jsem do dívčího lycea Vesna v Brně. Bývala bych se ráda stala lékařkou, ale vypukla první světová válka a nešlo to, musela jsem do práce. Po ní jsem v Praze absolvovala alespoň Vyšší sociální školu a tamtéž jsem se zapojila do práce Armády spásy, jedné z prvních organizací, které se u nás staraly o bezdomovce.

V této době dospívání na mě měl velký vliv můj farář Václav Pokorný a paní profesorka z Vesny Růžena Pavlenková.

V roce 1925 jsem se poprvé vydala do Staré Turé na Slovensko a viděla tam úžasné dílo sester Royových, které tam založily a provozovaly čtyři charitativní domovy (Chalůpku — sirotčinec, nemocnici, Útulňu — pro opuštění děti a Domov bielych hláv — starobinec).

Celé to dílo propojující pomoc a křesťanskou víru na mě zapůsobilo tak silně, že jsem se rozhodla ve Staré Turé zůstat. Po smrti Kristíny Royové jsem pak převzala vedení celého zařízení. S tím byly spojené i různé návštěvy podporovatelů, zájemců, vydávání našeho časopisu aj.

Se svými spolupracovnicemi jsme se zapojily do pomoci partyzánům a jejich rodinám a také jsme přijaly šest židovských dětí a polskou Židovku s ročním chlapečkem, které jsme ukryly, aby nemusely do koncentračních táborů. Když je pak u nás hledalo gestapo, podařilo se nám je zatajit, ale některé z nás z toho předčasně zešedivěly.

Z osvobození jsem měla velkou radost a doufala jsem, že naši diakonickou práci ještě rozšíříme. V roce 1948 ovšem převzal naše domovy stát a nás ze Staré Turé vypověděl. Pár let jsme mohly společně pracovat v domově sociálních služeb v Zemianském Podhradie.

V důchodě jsem se starala o svoji přítelkyni a učitelku v péči o druhé lidi Margitu Pálovou a po její smrti jsem se přestěhovala ke své sestře Karle Soudkové do Bratislavy.

Celý život jsem psala duchovní básně, ve kterých jsem vycházela ze své zkušenosti víry a biblických textů (několik mých přebásněných žalmů se dostalo i do Evangelického zpěvníku), a knížky pro děti. Josef Bohuslav Foerster napsal na má slova Kantátu 1945.

Marie Rafajová zemřela 11. července 1978 v Bratislavě a je pohřbena na Ústředním hřbitově v Brně v rodinném hrobě.

V roce 1991 jí byl v Jeruzalémě udělen za nasazení vlastního života při záchraně pronásledovaných Židů v období evropského holocaustu titul Spravedlivý mezi národy.

Ondřej Macek ■

130 let Betlémského kostela

Před 130 lety, ve čtvrtek 23. května 1895 na svátek Nanebevstoupení Páně, byl slavnostně otevřen Betlémský kostel. Tuto událost jsme si připomněli při slavnostních bohoslužbách konaných v Betlémském kostele dne 29. května 2025.

Slavnosti se před 130 lety podle dobových zpráv zúčastnilo kolem 5000 příchozích. V ohlasu na tuto událost zřetelně tehdy zaznělo, „že se otevíral chrám potomkům Jednoty bratrské v hlavním městě té země, ve které Jednota dosáhla svého rozkvětu“. Postavení kostela v tehdejších poměrech sboru bylo téměř zázrakem. Hrstka lidí, kteří chtěli sdílet sborové společenství v rodném jazyce, se oddělila od německého tolerančního sboru a od roku 1882 se začala oficiálně scházet pod označením nově založené kazatelské stanice nosislavského reformovaného sboru. Příchod kazatele, faráře Václava Pokorného v roce

1883 dal chudému, nemajetnému sborovému uskupení řád a to umožnilo během deseti let i jeho další rozvoj až po, v tehdejších sociálních a ekonomických poměrech sboru pro všechny nečekanému, vybudování vlastního kostela. Za tímto počinem stojí řada našich předků v čele s Václavem Pokorným, obdařených velkou pracovitostí, odhodláním, Boží přízní a ochranou. Však taky v každém proslovu či kázání v den otevření kostela zazněly okázalým způsobem, tak jak bylo v tehdejší době zvykem, poděkování a chvály Pánu Bohu.

S myšlenkou stavby vlastních bohoslužebných prostor přišel Václav Pokorný koncem 80. let 19. stol. Myšlenka postupně vykrystalizovala v projekt kostela vypracovaný známým brněnským stavitelem Gottlobem Alberem, zakoupením potřebného pozemku a rozhodnutím o realizaci stavby. Se zemními pracemi se začalo 7. května 1894 a stavba byla dokončena za necelý rok, na začátku května 1895. Během té doby, dne 17. června 1894, se stavební výbor sboru usnesl, „aby se první

Káže Iva Květonová, zpívají se stejné písně jako tenkrát.

evang. reformovaný chrám Páně v Brně nazýval chrám Betlémský dle místa, kde se Pán Ježíš narodil, a zároveň upomínati má jméno toto na Betlémskou kapli v Praze, kde reformace česká počala kázáními Husovými. Betlém znamená po česku dům chleba. I náš Betlémský chrám má být domem chleba, jeť určen ke kázání Krista ukřižovaného, kterýž řekl: Jáť jsem ten chléb života (Jan 6, 35, 48)...“

Slavnostní otevření kostela bylo naplánováno na svátek Nanebevstoupení Páně, na čtvrtek 23. května 1895. Před 130 lety se používaly trochu jiné, okázalejší výrazové prostředky. Z dochovaných písemných pramenů a jazykem té doby se dozvídáme, že na slavnosti bylo přítomno 28 duchovních reformované církve, důstojní pánové seniorové, konseniorové a faráři spolu s vysoce postavenými osobami: vele důstojným panem Dr. teol. Heřmanem z Tardy jako zástupcem vysoké c. k. církevní rady ve Vídni, vysoce důstojným panem Dr. Eduardem Böhlem, profesorem evangelické teologické fakulty ve Vídni, vysoce důstojným Ferdinandem Císařem, seniorem a náměstkem moravského superintendenta. Pro nemoc se omluvil vysoce důstojný superintendent Josef Totušek — evangelický časopis Hlasy ze Siona uveřejnil strohé vysvětlení: „Dne 19. května na kazatelně jimramovské omdlel a od té doby churaví...“

Sborová zpráva zmiňuje potěšení z toho, že se slavnosti účastnil i německý evangelický sbor, který byl zastoupený některými presbyteři a farářem Herrmanem Klebkem a panem obecním radou Freudem.

Slavnost začala o půl desáté průvodem duchovních, předních hostů a stavebního výboru se stavitelem Gottlobem Alberem od fary ke vchodu do kostela — tam utvořili půlkruh, na schody vystoupili náměstek superintendenta Ferdinand Císař, domácí kazatel Václav Pokorný, kurátor sboru Karel Vilím a družička (K. Dlasková), která nesla klíč od kostela (viz foto). Slavnost byla zahájena zpěvem Žalmu 122, 1—2 (ev. zpěvník 156). Po zpěvu vzal kurátor sboru klíč, předal jej Ferdinandu Císařovi a ten potom domácímu správci Václavu Pokornému, který chrám otevřel. Každý z těchto tří promluvil svou řeč s vděčným poděkováním Bohu za přízeň a podporu, které se sboru dostalo při budování kostela. Václav Pokorný se ve své řeči soustředil též na nápis na kostele

„My kážeme Krista“ (uvnitř měl na tento text potom kázání nosislavský farář Daniel Nešpor — 1. Kor. 1,23). Poté vešlo do chrámu asi 1100 lidí, ostatní zůstali na zahradě, kde byla umístěna provizorní kazatelna, ze které se kázalo. Po posvěcující řeči, kterou vykonal v zastoupení superintendenta jeho náměstek, vyšli z kostela kazatelé, kteří byli určeni pro kázání v zahradě. Kázalo se tedy na dvou místech současně, v kostele a v zahradě.

Sestra farářka zařadila do programu dnešních bohoslužeb zpěv tři písní, které se tady v Betlémském kostele zpívaly při slavnosti otevření kostela 23. 5. 1895 (č. 95, 312, 408).

Před posvěcujícím aktem (předání kostela jeho účelu) se zpíval Ž 84 (č. 95), byla to první píseň, která v tomto kostele zazněla (a kterou zpívalo celé sborové shromáždění, Ž 122 zpíval před kostelem pěvecký sbor). Posvěcující úkon vedl Ferdinand Císař a po něm se zpívala píseň „Přišli jsme, ó Ježíši, slova Tvého poslouchati“ (č. 312). V kostele vystoupili taky se svými pozdravy profesor Böhl a vrchní církevní rada Heřman z Tardy. Hlasy ze Siona si všímají vystoupení profesora Böhla — ten si neodpustil napomenutí do řad svých žáků (v té chvíli ale důstojných pánů farářů). Mluvil německy od stolu Páně a v jednom okamžiku se obrátil k přítomným kazatelům, aby jim připomněl staré pravidlo života „Ora et labora“ (Modli se a pracuj). „Raději by prý je v tomto okamžiku obrátil a řekl ‚Labora et ora‘. Na modlitby jsou kazatelé Božího slova poukázáni dost, ale na práci často zapomínají.“ Vystoupení profesora Böhla překládal do shromáždění náměstek superintendenta Ferdinand Císař, tuto část ale nepřeložil a obrátil se německy na profesora Böhla, aby vyjádřil s tímto napomenutím neshlas. „Hlasy ze Siona“ tuto část oslavy popisují takto (zřetelný rozdíl mezi prací tehdejších a dnešních medií — ta dnešní by se většinou asi snažila záležitost vyostřit): „Vdp. superintendenta náměstek Císař řeč páně profesorovu česky opakoval, ale napomenutí „Labora et ora“ v řeči německé jménem kazatelů odmítl. Kazatelé Slova Božího jsou prý nuceni pracovati dost a dost...“ A v poznámce přidávají: „Snad mnohý kazatel z přítomných připustil s námi, že se skutečně hebrejšťina a řečťina tak, jak by náleželo, na našich farářích nepěstuje,

a k takové práci prof. Böhl své žáky chtěl povzbudit. Soukromé dohodnutí bylo by snad bývalo místnější.“

Dopolední slavnost skončila ve třičtvrtě na jednu modlitbou a požehnáním důstojného pana seniora G. Jelinka ze Strážce — a poté zpěvem druhé sloky písně „Král věčný nás požehnej...“ (č. 408), dopolední Služby Boží se konaly ve tři hodiny, tentokrát už jenom v kostele. Posluchačů se sešlo tolik, že se nevešli do kostela, takže litovali, že se nekázalo v zahradě, tak jako dopoledne.

Můžeme být opravdu vděční těm, kteří vedeni silnou vírou v Pána Ježíše vybudovali s Boží pomocí praktické sborové zázemí, které se stalo základem pro další růst sboru — ten se postupně stal základem dalších sborových společenství nejen v samotném Brně. Tak tady v Brně dnes máme čtyři evangelické sbory a všechny, samozřejmě kromě Krista, spojuje Betlémský kostel jako společný počátek brněnského českobratrského evangelického sborového společenství. Zároveň s vděčností k obětavé práci našich předků, která už 130 let nese své ovoce, cítíme povinnost toto stavební i duchovní dílo, toto společné rodinné stříbro brněnských evangelických sborů, dobře a pečlivě spravovat. Několik generací postupně předávalo kostel a jeho zázemí zdárně do další péče. Dnes jsme jeho správci my a je naším úkolem, abychom ho užívali a spravovali tak, aby plnil své poslání, a abychom, až přijde čas, jej mohli předat další generaci.

Závěr proslovu Václava Pokorného na schodech kostela před jeho odemčením:

„A tak k spasení mnohých, k prospěchu lidstva vůbec, celého státu našeho, země i národu my kážeme Krista. A s tím přáním, aby Kristus toliko v něm kázán byl, otvírám chrám tento ve jménu Boha otce i Syna i Ducha svatého. Amen.“

Závěr posvěcujícího úkonu náměstka moravského superintendenta Ferdinanda Císaře:

„Tobě ku poctě, nám pak ku spasitelnému vzdělání vezmětež svůj počátek! Žalmy a písně duchovní, čisté evangelium a věrný výklad

jeho, vysluhování svátostmi dle ustanovení jediné Hlavy církve, lovení duší pro Krista všemi prostředky milosti — to vše zde konej se ve jménu Trojjediného, pokud jenom, ó brněnský sbore, potrváš pod šekinou* Nejvyššího, v bázni, jakou Jákob cítil v Betheli, i v radosti, co světu vzešla z Betléma.

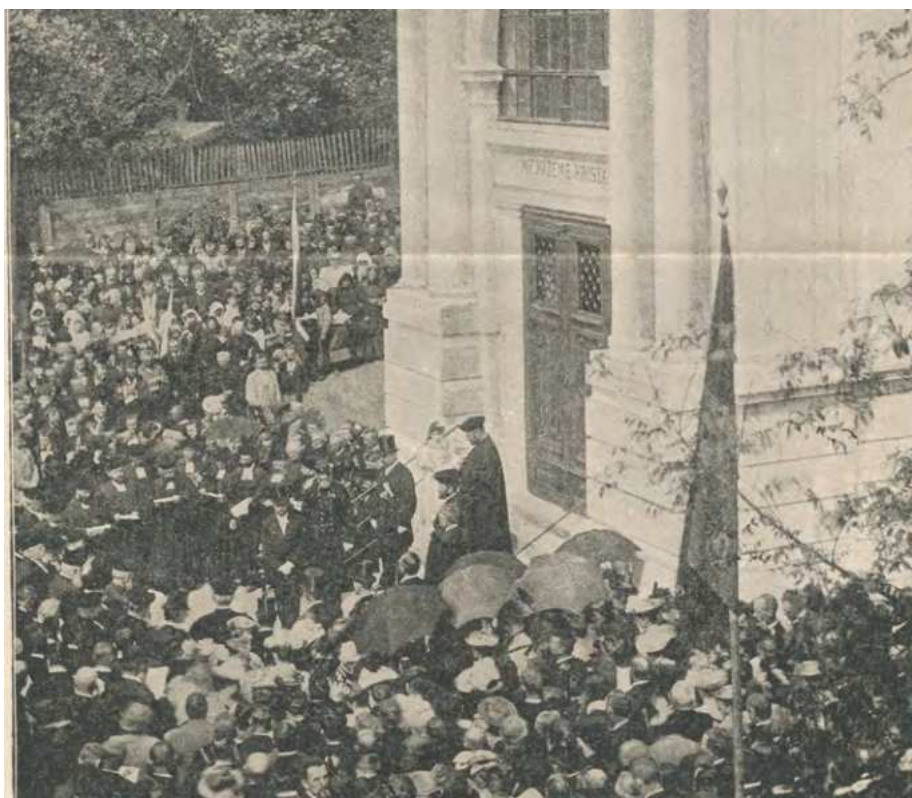
Tím oddělen, tím požehnán, tím posvěcen jsi, ó náš Betléme, ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého!

Amen, Halelujah, Amen! “

*) šekina = hebrejsky přítomnost

V Betlémském kostele v Brně, 29. 5. 2025

Václav Matoulek ■

Na schodech nového kostela vidíme Ferdinanda Císaře, Václava Pokorného, kurátora Karla Vilíma a družičku s klíči.

Tajemná mecenáška

Pokus o rekonstrukci životaběhu sestry Anny Havránkové

(7. ledna 1948 Svitavy až 14. července 2024 Brno)

„Paní Havránkovou jsem neznala, ale už teď ji mám moc ráda,“ říká Katka Trnková, když si zkouší zimní kabátek s kožešinkou. Záhadná mecenáška otevřela štědře svou peněženku a teď na bazárku věcí z její pozůstalosti se nám zčásti otevírá i její osobnost. Ráda šila, pletla (i na pletacím stroji), háčkovala a nejspíše i paličkovala (Věra O. s Klárou Ryšavou se nadšeně vrhají na spousty špulíček nití, knoflíků, spon i dalších šicích potřeb). Ráda se elegantně oblékala a její nadýchané pletené svetry jsou jak sen. Čistota a pořádek na prvním místě: lněné ručníky, ubrusy, vše až do konce života pečlivě vyprané, vyžehlené, poskládané. Ráda vařila, je zde hodně kuchařek. Ráda cestovala, což dokládá i zahraniční provenience keramiky, dřevěných suvenýrů. Spousta broušeného skla, deček, kabelek...

V ruce mám dvě fotoalba, školní sešit z předmětu vaření a péče o dítě. A ještě památníček z dětství, kam jí její učitel roku 1960 napsal: „Rozsévej dobro a dobro se Ti vrátí.“

Ráda dávala. Asi pět let před smrtí přinesla tato neznámá do kanceláře druhého brněnského sboru 20 tisíc korun, pak už ji nikdo neviděl. Později se dovím, že právě po této návštěvě přepsala svou závěť: z dobročinné organizace na Blahoslavův dům.

Co o ní víme? Květa Dufková vyhledala, že Anna Havránková byla konfirmována v Blahoslavově domě roku 1962 farářem J. P. Šebestou spolu s Pavlem Vojtíškem, Evou Jandovou (sestrou kostelníka Václava), Petrem Nykodým a Tomášem Podrábským, nikdo si však tuto značně atraktivní slečnu z 60. let žel již nepamatuje. Na fotce mezi desíti konfirmandy vypadá Anna jak modelka. Ve fotoalbu je založená fotografie tabla — maturovala roku 1967 na střední ekonomické škole, obor ekonomika zahraničního obchodu. V době, kdy se Československu otevíral svět. Na další fotografii sedí slečna na velbloudu. Co bylo dál? Po invazi

21. srpna 1968, jako mnoho dalších, nejspíše přestala ze strachu chodit do kostela. Nikdo ze starších, ani Eva Pilátová, si ji nepamatují. Přesto měla Blahoslavův dům do konce života v srdci, uvádí ho do své závěti,

Anna Havránková

odkazuje mu byt a milion korun (který pomohl loni splatit sanaci havárie kanalizace) a píše faráři Martinu Horákovvi dopis.

Obětavci pod vedením Elišky Tůmové a Miloše Průdka se zhostili vyklízení bytu a připravili pro nás tento bazar. Ája Peterková nadšeně recykluje, nabízí lidem k obléčení i tašku na kolečkách, nezapře rodinný talent dávat věcem druhou šanci. To, co se nerozebere zde, bude nabídnuto Bakhitě, Veronice, Šupligu, zbytek poputuje do Vesny. Výtěžek půjde na sociální fond našeho sboru. Eliška Tůmová k tomu dodává: „Zatížit sbor vysokou částkou za rekonstrukci kanalizace na

dvoře bylo nutným, ale nelehkým rozhodnutím. Poslední roky byly ohroženy základy bytového domu. Dědictví, které se rozhodla sestra Havránková sboru odkázat, vnímám jako velkou věc, Pánu Bohu a sestře Havránkové díky. Dědictvím zmizely veškeré obavy, které z tak velké investice plynuly, a jsou to pro mne vzájemně propojené události. Přišlo mi nezbytné podílet se, jak nejvíce mohu, na vypořádání odkázaných věcí. A pamatujme, prosím, také na hrob sestry Havránkové a jejích rodičů, který je součástí odkazu.“

Od Martina Horáka získávám telefon na milou sousedku JUDr. Jaroslavu Doleželovou, která posloužila „Aničce“ ve věcech posledních. Pracovaly spolu ve Zbrojovce přes třicet let, po jejím zrušení roku 2006 byla paní Havránková ještě pár let ekonomkou na škole v Králově Poli. Ve Zbrojovce vystřídala několik pozic: v oddělení prodej/odbyt (zbraní, náradí, strojů), ekonomka, účetní, angažovala se v komisi žen; vždy v kostýmku či pouzdrových šatech, lodičkách, s účesem od kadeřníka; v albu jsou fotky z podnikových večírků, zájezdů zaměstnanců do Tater, na Duklu — včetně povinného kladení věnců, z prvomájového průvodu... Odolala však a do komunistické strany nevstoupila. Se sousedkou chodily ve Zbrojovce do kurzu šití. Jako zaměstnankyním Zbrojovky jim pak byly přednostně přiděleny družstevní stabilizační byty na panelovém sídlišti ve Starém Lískovci, které pak splácely.

Neměla partnera ani děti, na fotkách ji vidíme s milujícími rodiči, starší sestrou a pak už jako sólo elegantní dámu s kabelkou na veletrhu, v lázních Luhačovicích, před vodotryskem, hotelem, u moře... Do poslední chvíle zvládala vše sama, nezávisle na druhých. Nesportovala, relaxovala péčí o zahrádku v Lelekovicích s chatkou po rodičích. Prodala ji, když už na ni nebyly síly.

Ve stáří ráda vzpomínala na hezký čas, kdy v dětství s rodiči chodila do Blahoslavova domu. Otec Josef, profesí strojník, a maminka Anna, rozená Palánová, byli československými evangelíky. Pohřeb tatínka se však roku 2001 konal v krematoriu v záplavě kytek, nikoli v kostele.

Na dotaz, jaká byla, odpovídá sousedka rychle: „Energická, zdravá, všechno zařídila, pracovitá, chytrá, poctivá, organizačně schopná, ráda zpívala na setkáních... Uměla španělsky, v 90. letech jsme jely spolu do Španělska... Luštila sudoku a četla si ty své náboženské knížky, Bibli a tak...“

Při zpracování knihy o Blahoslavově domě jsem si uvědomila, že je více lidí, kteří nadšeně vzpomínají na dětství a studentská léta v brněnském evangelickém sboru, kterému se pak vzdálili. Škoda že je neumíme vyhledat a přizvat, aby závěr života strávili opět zde, s námi, s Božím slovem.

Marta Procházková ■

Ten šutr je eben ezer

Od letošního ledna je v biblických hodinách pro děti opravdu veselo! Děti z jedničky a dvojky se setkávají společně v Blahoslaváku, a někdy je jich ke dvacítce! Od prvňáků až po šestáky. Je to pak tak trochu šachová partie — jak zaujmout počínající čtenáře a neznechutit počínající gymnáky, jak zvládnout dívky, které rády tvoří, a chlapce, kteří rádi boří, jak při tom všem nezapomenout na biblickou zvěst, duchovní přesah... Pod patronátem sestry farářky Ivy Květonové vznikla tabulka, v níž je rozpis příběhů a prázdná políčka, která zvou dobrovolnice obou sborů k vepisování se ke službě. Nejdřív stačilo, aby byla na službu napsaná jen jedna, pak se ukázalo, že je k ní potřeba i asistentka. Je to obrovská práce, kterou všechny milé dámy za ten půlrok vykonaly. A nevíme, jak dlouho vlastně bude tento modus operandi potřeba, Blahoslavák totiž zatím nemá na obzoru žádného faráře. Nicméně jako další prostor pro vzájemné sbližování obou brněnských sborů už teď funguje výborně.

Přišla jsem se podívat na poslední biblickou v tomto školním roce. Bylo zrovna 29. května. Program měla připravený Radka Müllerová z jedničky a Marie Doleželová z dvojky. Zrovna si s dětmi dovyprávěly skvělý příběh o kameni pomoci (ó jaká škoda, že už není v oblíbené písni Chvaliž Hospodina verš „Ezer mu postavte kámen“). Děti si navzájem obkreslovaly šlapky a do svých šlápějí měly napsat, co se jim dnes povedlo. Vstát z postele, přežít fyziku, vyhrát ping-pong, sníst oběd bez zlikvidování mikrovlnky, ale třeba taky nic. Do toho všeho se radostně zapojuje Terinka, štěňátko naší účetní Zdeny. Nadšeně vyskakuje, a když musí jít za dveře, aspoň ukradne Esterce botu. Však co, taky má právo na svou stopu... Děti pak poznávají zvířecí stopy a až na Barču se naštěstí žádné z nich nepotkalo v přírodě s medvědem. Maruška pak na kytaru doprovodí svou oblíbenou píseň, tzv. „Tvorečky“ (Chvála Ti patří, Otče), a na závěr si děti připomenou svá jména kruhovým rituálem. A než utečou domů nebo na slavnost do Betlémského kostela i Radka s Maruškou, rychle si s nimi sedám k rozhovoru.

Co vše jste musely udělat pro to, aby měly dneska děti svou biblickou hodinu?

Radka: Když mám nedělníku nebo biblickou, ráda si ten příběh přečtu pět dní dopředu, abych věděla, jaké je jeho gros. Hodně času pak strávím nad vymýšlením aktivit, aby děti během naší hodiny něco také dělaly. Strukturu setkání vymýšlím dva dny, pak už jen doladuji. Na dnešek jsem třeba hledala kameny.

Maruška: Já jsem dneska jen asistentka.

R: Ale strašně důležitá!

Proč?

M: Dneska by tady mělo být teoreticky devatenáct dětí (ale přišlo jich dvanáct), takže ten druhý dospělý je velkou podporou.

R: My jsme společně už jednou biblickou měly. Víím, že Maruška je na mateřské a že toho má dost na práci, tak jsem jí navrhla, že si to na dnešek připravím já.

M: Dnes jsem měla na starosti písně a rituály, byla jsem tady už víckrát a víím, jak to chodí.

Šimon povstal, aby promluvil.

Marie Doleželová a Radka Müllerová po poslední biblické

Jaké rituály máte?

M: Máme dva pevné body: na začátek zpíváme píseň „Bůh je síla má“, tu vybrala Iva Oukropcová, na závěr si na rozloučenou zopakujeme v kruhu svá jména, a tím se pokoušíme také vnímat vzájemnost společenství.

Jak početný je váš přípravný tým?

M: No tak to ti řeknu přesně (*Maruška hledá v mobilu v kouzelné tabulce*). Včetně farářky? Osm.

R: Na začátku byly jen čtyři.

M: Pak se zjistilo, že se to nezvládá: být v malé místnosti v zimě, tedy bez možnosti jít ven. Navíc děvka z jedničky byla zvyklá sedět a poslouchat, děvka z dvojky ne. Takže jsme museli posílit tým a nastavit pravidla.

Jak se stalo, že do toho týmu patříte?

R: Byly jsme osloveny jako nedělkářky, ale bylo jenom na nás, jestli do toho půjdeme.

M: Já jsem dostala na starost někoho sehnat, takže jsem oslovila Lydin-ku (*Holešovskou*). Od začátku byla s námi i Eliška Tůmová. Pak se nám nabízely i Marta Marková s Eliškou Nečasovou — ale to jen v tom případě, kdyby nám opravdu hodně teklo do bot.

R: Od nás je v týmu Iva Oukropcová, Bláža Syptáková, Marie Weiss, Iva Květonová a já.

Jak byste charakterizovaly tu skupinu dětí?

R: Jsou mladší, základem jsou prvostupňové děti. Program se jim musí přizpůsobovat. Poprvé jsem se toho lekla, v nedělce totiž většinou učím ty starší před konfirmací.

No, to chápu.

M: Je to hrozně zajímavý sledovat, jak je ta skupina pokaždé jiná. Záleží na tom, které děti přijdou. Někdy jsou klidnější, přemýšlivější, někdy naopak překypují energií. Zvlášť když tady byl na ně ze začátku člověk sám. Za pochodu jsem pak musela vymyslet úplně jiný program.

A dneska byla ta skupinka jaká?

R: Hm... Dynamická.

M: Byli klidnější.

R: Ale nejsou soustředění, pořád někdo vstává, odchází.

Na WhatsAppu jste založily skupinu, do níž mají rodiče psát omluvenky. Poznáte podle toho, kdo se omluví, jakou energii bude ta skupinka mít?

R: Ani ne, spíš záleží na tom, jaký den mají ti aktivnější chlapci.

M: Přesně tak. Ale i tak už na začátku tuším, kam si v tom kolečku mám sednout.

Jak vaše hodina vypadá?

R: Nemám to pevně dané, záleží na příběhu. Každopádně se snažím střídat aktivity: chvíli děti poslouchají, chvíli něco dělají.

M: Některé holky — skautky to mívají hodně akční.

SETKÁNÍ

R: Těch nápadů je vždycky více, než pak doopravdy použiju. I ten dnešek bylo možné částečně prožít venku.

A jaké máte téma?

M: Vyprávíme příběhy ze Starého zákona víceméně podle jednoho cyklu z Pozvání na cestu, který je určen pro nedělku.

Máte ještě i jiné zkušenosti s prací s dětmi?

M: Jsem paní na mateřské a první stupeň je moje aprobace. Vracím se do známého prostředí a baví mě to. Jsem odpočatá, doma mám zatím mladší děti.

R: Já jsem kdysi začala učit nedělku, protože do ní chodily mé děti. Tak abych nějak využila ten čas, když už jsem tam s nimi byla. Vnímám to taky jako svůj díl práce pro sbor. A jsem učitelka; učila jsem na základní, střední i vysoké škole.

To máš asi nějakou hodně univerzální aprobaci.

R: Učím angličtinu. Teď zrovna na vysoké, na Univerzitě obrany.

Anežka, Jolanka a Hanča nad stopami

Pamatujete se na biblické, když jste vy samy byly děti? Co vám utkvělo?

R: Já jsem zažila pan faráře Batelku v Novém Městě na Moravě. Byli jsme klidní, celou dobu jsme seděli. Na začátku nám pan farář vždycky vypravoval pohádku na pokračování o zajičku z Bobrové. To jsme měli hodně rádi, čekali jsme, co se stane, a na další týden jsme se těšili, jak se to bude vyvíjet. Pak vykládal biblický příběh a na závěr jsme hráli hru. Měla jsem to ráda.

M: Já mám biblickou spojenou s osamoceným sezením u stolu. Často jsem tam totiž byla jen já a pan farář Vítek.

Ale chodilas!

M: Musela jsem. Ale musím říct, že se mně ty příběhy líbily. Taky jsme občas hráli hru Jeruzalém—Jericho.

Ty a pan farář Vítek?

M: Když tam jsi sama, je to na prd. V tomhle ohledu je fakt lepší, když je těch dětí dvacet.

A co chcete, aby utkvělo těmto dětem?

M: Ach...

R: Chtěla bych, aby sem chodily rády, aby se sem těšily. A taky aby si z příběhu odnesly nějaké poučení.

M: To podepisuji. A zdůrazňuji ten příběh.

R: Je neoddělitelný od poučení.

M: Prostě chci, aby děti věděly, že ten šutr je eben ezer.

Jak to bude vypadat příští školní rok? Jdete do toho znovu?

M: Ne! Nebo jediné když bude babička ochotná opět hlídat naše kluky.

R: Nedělka mi opravdu stačí. Točí se v ní někteří co čtrnáct dní, takže je to náročné. Byly bychom rády, kdyby se v týmu biblické posílily řady. Takže prosíme!

Lenka Dobrovolná ■

Kalendář sborových akcí

Brno I

- 15. 7.—15. 9. Brno a jeho chrámy; Červený kostel bude otevřen od úterý do soboty 14—18 hodin
- 19. 6.—20. 6. voda dorostu a exkonfirmandů
- 22. června konec školního roku na zahradě Betlémského kostela
- 26. 7.—2. 8. tábor v Pusté Rybné
- 2. 8.—9. 8. sborová dovolená na Blažkově
- 31. srpna zahájení školního roku

Brno II

- 22. června slavnostní pověření Michala Marka výpomocným kazatelem, konec školního roku se zmrzlinou
- 26. 7.—2. 8. sborový pobyt na Blažkově

V neděli 29. června ve 14.30 hodin v Červeném kostele proběhne slavnostní vyřazení absolventů Semináře církevní hudby Evangelické akademie. Mezi čerstvými absolventy náročného tříletého studia budou i varhaník a sbormistr Honza Pikna z Blahoslavova domu, varhaník a výpomocný kazatel ze Židenic Josef Suchý či kaplanka VOŠ Evangelické akademie v Brně Marta Židková. Přijďte je i ostatní podpořit.

Potěšitelný pohled na kostel praskající ve švech

Presbyteři tří sborů žehnají konfirmandům.

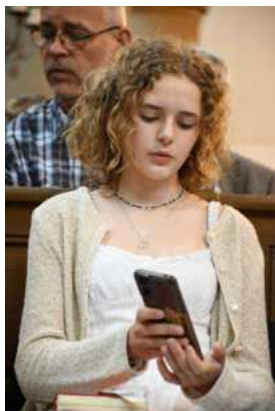
Benjamin Mandys

Olga Julie Dosedlová

Viktor Vlach

Justýna Květonová

Eliška Hladišová

Vítek Nečas

Daniel Oukropec

Kristýna Veselá

*Anna Magdaléna
Soběslavská*

Matouš Duda

Eliška Balášová

Martin Vrbka

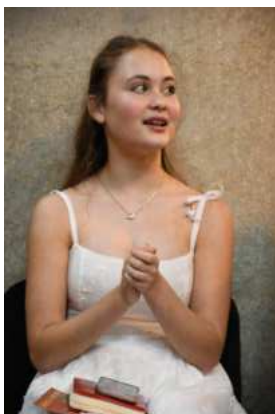
Eliáš Juda Macek

Ester Fikejšová

Libuše Goláňová

Zuzana Šajgalíková

Michael Müller

*Vino vyrobené
konfirmandy*

